

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15047/2025
26.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Никола Јасика, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Влада Барања, адвокат из ..., ради поништаја уговора и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1399/25 од 18.06.2025. године, у седници одржаној 26.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1399/25 од 18.06.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1399/25 од 18.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1399/25 од 18.06.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 820/24 од 05.03.2025. године, у ставу првом изреке, којим је одбијен као неоснован тужбени захтев да се поништи уговор о опросту дуга од 02.09.2021. године, сачињен у форми поднеска између парничних странака, којим тужила у својству извршног повериоца отпушта туженом као извршном дужнику преостали износ потраживања према њему, а са чиме се тужени у потпуности сагласио, те у складу са тако сачињеним уговором предложили да се обустави извршни поступак и укину све спроведене извршне радње у поступку који је спроводио јавни извршитељ Срђан Јовановић из ... у предмету ИИ 270/21, у складу са закључком Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији И 35/20 од 06.07.2021. године, што би тужени био дужан да призна и трпи и да се обавезе тужени да тужили, на име накнаде штете, исплати 1.133.849,00 динара и 326.124,10 динара, све са законском затезном каматом од 06.09.2013. године до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка, а делимично усвојена жалба туженог и преиначено решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужила да туженом, на име накнаде

трошкова парничног поступка исплати 251.837,00 динара. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о облигационим односима, оцењен је неоснованим тужбени захтев да се поништи уговор о опросту дуга туженог према тужили и да се обавезе тужени да тужили накнади штету коју тврди да је закључењем уговора о опросту дуга претрпела. Оценом изведених доказа утврђено је да је тужила била потпуно свесна природе и правних последица уговора који је након читања својеручно потписала, а тврдњу да је била у заблуди и да није разумела последице своје изјаве није доказала правно релевантним доказима.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, какав је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Примена института изузетне дозвољености ревизије је резервисана за питања из домена примене материјалног права. Ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, чиме се заправо указује на питања процесног права и битне повреде одредаба парничног поступка, што нису разлози за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1 ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 26.11.2021. године. Вредност предмета спора је 1.459.973,10 динара, што по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност 12.478 евра.

Како вредност предмета спора правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП. Чињеница да је одлука о трошковима поступка побијаном другостепеном пресудом преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14) односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић